

Wie de mensen kent, is verstandig. Wie zichzelf kent, is wijs. Wie anderen overwint, is sterk. Wie zichzelf overwint, is machtig. Wie zich matigen kan, is rijk. Wie werkkraft toont, heeft wil. Wie het juiste midden bewaart, houdt stand. Heer, help ons om rijk, verstandig, wilskrachtig en standvastig te worden.

Er bestaan tegenwoordig cursussen in snellezen. Die hebben de bedoeling om op een zo kort mogelijke tijd grote hoeveelheden tekst te kunnen verwerken. Een monnik krijgt bijna de omgekeerde opdracht. En die is op zijn minst even moeilijk. Hij moet het traag lezen onder de knie krijgen in plaats van zich aan "binge-lezen" te bezondigen, bestaat de taak van de monnik erin woorden te herkauwen. Bij het luisteren naar Gods woord gaat hij ervan uit dat er iemand in verborgen zit die tot hem wil spreken. Hij wil zelf een wit scherm worden en tegelijk geeft hij de verfborstels uit handen. Hij wacht tot de betekenis uitgedrukt wordt in de ruimte die hij blanco liet. Woorden zien er stoer uit aan de buitenkant. Vooral eer ze hun binnenkant tonen, hebben ze een context nodig van vertrouwen, of noem het gastvrijheid. Dat is wat de monnik in feite doet: hij klopt zachtjes tegen de buitenkant van de woorden uit de Schrift. 'Kom maar naar buiten,' zegt hij dan, 'ik ben een en al oor'. Deze vorm van lezen wordt lectio divina genoemd. Dat wil zeggen dat je tijdens het lezen God wil ontmoeten. Eigenlijk gaat hierachter een grote logica schuil. Als het Woord mens geworden is, komt het er voor de monnik op aan dat in hem hetzelfde gebeurt. Een monnik kiest voor een dieet gebaseerd op Gods woord, met als bedoeling dat dit in hem helemaal vlees en bloed wordt.

E. Galle

Aan het eind van de documentaire *A man of his word* van Wim Wenders, wordt paus Franciscus gevraagd naar twee voorbeelden van alledaagse schoonheid. De paus noemt er twee: een glimlach, en gevoel voor humor. Waarna hij bekent dat hij elke dag, na het ochtendgebed, een gedicht van Thomas More leest:

*Schenk mij, Heer, een goede spijsvertering, en ook iets om te verteren.
Schenk mij een gezond lichaam, en het nodige goede humeur om het te onderhouden.
Schenk mij een eenvoudige geest die de waarde kent van alles wat goed is
En die niet snel bang is van het kwade,
Maar die voor alles de juiste plaats kent.
Geef mij een ziel zonder verveling, gezeur, zuchten en klachten,
En niet te veel stress omwille van dat hinderlijke ding dat we het 'ik' noemen.
Schenk mij, Heer, een beetje zin voor humor.
om met een grap vreugde in het leven te vinden,
En die te kunnen delen met anderen.*

Bron: kerknet 30 12 2018

Laten we onze handen vuil maken
om op te komen
voor mensen getroffen door onrecht.

Laten we onze handen teder inzetten,
laten we ermee zalven en beschermen.

Laten we met onze voeten
telkens opnieuw in vrede naar elkaar toegaan.
Laten we stampvoetend aandacht eisen
voor de strijd tegen onrecht.

Laten we verder kijken
dan elkaars kleine kanten.
Laten we zien
dat elke mens uniek en waardevol is.
Laten we onze oren openzetten
en mild luisteren
naar elkaars zorgen en vragen,
vreugde en verdriet,
hoop en wanhoop.

Laten we in ons spreken
de dingen bij hun naam noemen.
Laten we woorden toefluisteren
van bemoediging.
naar Els Van Doren.

Soms worden wij geconfronteerd
met de vraag
naar de zin van ons bestaan.

Die confrontatie doet zich zeker voor
bij (vroeg) verlies van een geliefde,
van een vriend, een kennis of collega.

Die confrontatie gebeurt zeker ook
bij het meemaken van eigen kwetsbaarheid.

Er is niet zomaar een pasklaar antwoord.
Er is vooral de opdracht om elke dag
zinnig en gelukkig te maken.

Er is het besef dat we bij deze opdracht
niet alleen staan in het leven.

In het samen zoeken naar zinvolheid,
in het samen waar maken van zinvolheid,
in dit alles gebeurt ook de zinvolheid
en ervaren wij nu al diep geluk.

Laten wij elkaar steunen bij elke confrontatie,
die doet zoeken naar de zin van het bestaan,
opdat we nu samen gelukkig zouden zijn.
Luc Vandenabeele

Wijs in het onderwijs Een goede onderwijzers probeert de leerlingen wijsheid bij te brengen. Niet louter kennis en vaardigheden, maar net die extra morele spirituele dimensie die hen tot goede mensen zal maken. Hij stelt zich kwetsbaar op, zoekend naar het goede en het ware. Hij is vooruitziend in zijn zoektocht naar inzicht en diepgaand geluk. Hij leeft die houding voor zodat zijn leerlingen erdoor geïnspireerd worden en aangezet worden om hem na te bootsen in hun eigen zoektocht naar wijsheid. Die zoektocht is blijvend van aard, want zoals Augustinus het stelde: "Als je verstaat, dan heb je God niet (gevonden)." Een wijze mens blijft dus zoeken.

Het beste instrument. Grote uitverkoop! De duivel hield ermee op en verkocht al zijn gereedschap. Op de verkoopdag stonden al zijn werktuigen mooi uitgesteld: boosaardigheid, haat, afgunst, jaloezie, wellust en bedrog. Alle instrumenten van het kwaad waren er, elk netjes geprijsd. Daarnaast lag nog een instrument, dat er onschuldig, maar veel gebruikt uitzag. Het was hoger geprijsd dan alle andere werktuigen samen. "Wat is dat voor iets?" vroeg iemand aan de duivel. "Dat is de ontmoediging", antwoordde hij. "Waarom verkoop je het zo vreselijk duur?" vroeg hij. "Omdat dit instrument het meest van pas komt. Ik kan het bij om het even wie gebruiken. Eenmaal ik erin geslaagd ben iemand te ontmoedigen, kan ik verder met hem doen wat ik maar wil." "En waarom ziet het er zo veel gebruikt uit?" "Omdat ik het bij bijna iedereen gebruik. Maar slechts weinigen weten dat het instrument aan mij toebehoort. De prijs van ontmoediging was zo hoog, dat het instrument nooit verkocht werd. De duivel heeft het nog steeds in zijn bezit, en gebruikt het nog altijd...Laten we mekaar zo ondersteunen dat de Duivel niemand van ons kan treffen.

Geloven is een doe-woord,
een opdracht die concreet gebeurt
in het dagelijks leven.

Het is bouwen aan een groep
waar mensen met elkaar verbonden zijn
waar de kleinen worden groot gemaakt
en de armen zalig geprezen,
waar zachte moed wordt geleerd,
waar honger naar gerechtigheid
levenskracht is en waar,
vanuit het alledaagse samenleven,
vrede wordt gemaakt.

Geloven is bouwen aan een groep,
waar het geknakte riet niet gebroken wordt,
waar wie verlamd was
weer kan opstaan,

nieuwe kracht opdoet in handen en voeten
om te leven voor anderen.

Geloven is bouwen aan een groep,
die zout is in de wereld,
licht in het donker,
gist in het deeg.

Geloven is een doe-woord,
een opdracht die nooit af is.
Het is doorgaan en volhouden,
soms met velen,
vaak ook alleen,
tegen de hele wereld in,
alleen met die zekerheid
dat iemand is voorgedaan,
en ook nu met ons blijft meegaan.